

Datum
5 juni 2014

Onderwerp
brief over het ambt

'De christelijke gemeente (...) is geroepen een tegencultuur te vormen waar vertrouwen wordt gegeven en waar gemeenteleden ambtsdragers steunen, niet in het minst door voor hen te bidden.'

Aan de ouderling(-kerkrentmeester) en diaken

Beste ambtsdrager,

U krijgt deze brief als een van de vele gemeenteleden in onze kerk die ja heeft gezegd op de vraag om ambtsdrager te worden, ouderling, diaken of ouderling-kerkrentmeester. Gelukkig zijn er steeds weer mensen, waaronder u, bereid zich voor een langere tijd te binden. Dat is niet niets in onze snelle tijd, waarin alles voor even is. U doet uw werk voor minimaal vier jaar. Dat kan zelfs uitlopen op twaalf jaar.

Er gaan stemmen op om die termijnen van vier jaar los te laten. Zo'n termijn zou niet meer realistisch zijn en zou gemeenteleden afschrikken. Dat lijkt een oplossing voor een probleem maar ik vind dit geen goed idee. De kerk heeft mensen nodig die zich voor langere tijd aan een 'dienst' willen binden. Spontane actie is goed, maar ook continuïteit is nodig. Bij een ambt hoort die continuïteit. Alleen zo ben u als ambtsdrager herkenbaar voor de gemeente en kan er sprake zijn van vertrouwen. Alleen zo groeit u in het werk en leert u met de andere ambtsdragers wat het betekent om 'toe te zien' op de gemeente.

Slijten

Daarbij besef ik dat het heel wat is, om deze binding aan te gaan. Ouderling, diaken of ouderling-kerkrentmeester zijn intensief werk en vraagt veel van je en dat dus voor langere tijd. Niet dat het een soort straftijd is. Integendeel, in de gesprekken die ik enige tijd geleden voerde met een aantal kerkenraden, hoorde ik veel ambtsdragers met voldoening spreken over hun werk. Voor ouderlingen zit dat vaak in het bezoekwerk. Voor diakenen in het verlenen van materiële steun. Voor ouderling-kerkrentmeesters in de zorg voor bijvoorbeeld het kerkgebouw. Regelmatig hoorde ik over de saamhorigheid in een kerkenraad en het goede gevoel dat je het samen doet. Het offer van tijd en energie dat je geeft, doet je ook veel ontvangen.

Tegelijk is mij opnieuw gebleken dat het geen gemakkelijk werk is. Je kunt er aan slijten. Het kost veel tijd. Soms gaat dat ten koste van de tijd die je graag bijvoorbeeld in je gezin zou doormaken. Bovendien is een kerkenraadsvergadering niet altijd een avondje uit. Er komt van alles op je af. Soms heb je het gevoel dat je het nooit goed doet. Soms kunnen er in een kerkenraad spanningen ontstaan. Misschien voel je persoonlijk de druk van het ledenverlies van de gemeente. Misschien lig je 's nachts wakker van de vergadering die je net hebt meegemaakt. Het is goed om dit naar elkaar uit te spreken. Het is ook goed om te benoemen dat het werk inderdaad een offer is. Dat is kennelijk de kostprijs die hoort bij de toewijding aan God en de gemeente. Een offer kan zeer doen, maar je brengt het wel uit liefde. Van Jezus kunnen we leren dat het in ons werk niet gaat om succes of welbevinden, maar om de liefde. In navolging aan hem mogen wij ons offer brengen, in het geloof dat God dit zal aanvaarden en gebruiken.

Geroepen door de gemeente

U doet dit werk niet zomaar. U bent gekozen en gevraagd. Dat is gebeurd door de gemeente, door de gemeenschap van broeders en zusters. Die heeft uw gaven, uw inzet en uw trouw gezien.

Je zou kunnen zeggen: het is een verkiezing 'van onderop'. De kerk is geen democratie, maar wel volk van God dat in vrijheid keuzes maakt en in vrijheid mensen verkiest tot ambtsdragers.

Omdat de gemeente u heeft gekozen, bent u ook in het midden van de gemeente bevestigd. Zo werd zichtbaar dat aan u dit ambt werd *toevertrouwd*. Toevertrouwen is mooi. Het is iets actiefs, het geeft ruimte, het is royaal en loyaal. Vertrouwen geven is kostbaar in een tijd van wantrouwen en afrekencultuur. Wij leven in een cultuur waarin je je maar voortdurend moet verantwoorden en je je elke dag moet bewijzen. Gezag staat op voorhand onder verdenking. Die cultuur houdt geen halt bij de deur van de kerk. De christelijke gemeente zal daar weerstand aan moeten bieden. Ze is geroepen een tegencultuur te vormen waar vertrouwen wordt gegeven en waar gemeenteleden ambtsdragers steunen, niet in het minst door voor hen te bidden. Zonder deze steun en dit vertrouwen kunt u uw werk niet doen. Tegelijk is dat vertrouwen een stimulans om uw werk naar eer en geweten te doen. Je hoeft je niet voortdurend te legitimeren, maar je doet wel je best het geschonken vertrouwen niet te beschamen.

Geroepen door God

U doet dit werk niet zomaar. De gemeente heeft u gekozen. In het dienstboek van onze kerk staat er nog iets bij. Daar wordt gezegd: 'Geloof u dat u in uw verkiezing door deze gemeente door God zelf tot deze dienst geroepen bent?' Een verkiezing gebeurt door de gemeente, 'van onderaf'. Tegelijk is het ook een verkiezing 'van bovenaf'. Daarom klinkt het: 'door God zelf geroepen'.

Ik hoor soms ambtsdragers zeggen: 'Dat is wel erg hoogdravend; ik word gevraagd en dan doe ik het, maak er niet meer van'. Bescheidenheid is goed, maar als we de roeping door God schrappen, dan wordt de kerk menselijk, al te menselijk. Die roeping zet ambtsdragers echt niet op een voetstuk. Immers, de hele gemeente wordt door God geroepen. Elke gelovige wordt geroepen een ambt te dragen. God roept echter ook een aantal mensen voor een bijzondere dienst. Omdat het om een *dienst* gaat, heeft het niets met een voetstuk te maken. Wel is het een dienst in Gods naam. Dat geeft vrijmoedigheid en vertrouwen. Zoals een ouderling het me onlangs zei: 'Dit werk doe ik omdat God het van me vraagt. Ik geloof dat Hij me er ook steeds de kracht voor zal geven'.

Meerwaarde

Als ambtsdrager ben je ouderling, diaken of ouderling-kerkrentmeester. Ik hoorde in de gesprekken met kerkenraden dat velen het als een meerwaarde ervaren hun werk voor de kerk te doen juist als ambtsdrager. In ons kerkelijk spraakgebruik kennen we de uitdrukking *gedragen door het ambt*. Ik merk dat dit vooral bij ouderlingen in het pastoraat een rol speelt. Je komt bij mensen over de vloer als ouderling, en niet zomaar als privépersoon. De ander weet dat persoonlijke zaken veilig zijn vanwege je belofte tot geheimhouding. Je spreekt een gebed uit of leest uit de Bijbel, wat je misschien los van je ambt niet zo gemakkelijk zou durven.

Ook voor de ouderling-kerkrentmeesters is deze meerwaarde er. Je bent heel nuchter bezig met financiën. Dat je dat als ambtsdrager doet, maakt duidelijk dat ook dit een echte dienst is aan God en de gemeente. Geld zingt niet los van geloof, hoop en liefde. En daarom weekt de ouderling-kerkrentmeester niet los van de roeping van de kerkenraad om geestelijk leiding te geven.

Dat geldt eveneens voor de diaken. Je doet dit vanuit de dienst aan de tafel van de Heer. Diaken zijn is meer dan geld voor goede doelen bij elkaar halen. Je weet je ingeschakeld in het werk van de barmhartigheid, in navolging van Christus. Je doet een appel op gemeenteleden in Christus' naam. Ook al is de meerwaarde van het ambtsdrager zijn niet altijd exact onder woorden te brengen, hij is er wel.

Ik wens u bij uw ambtswerk vreugde en kracht toe en bovenal Gods zegen.

Met vriendelijke groet,

Dr. Arjan Plaisier,
scriba van de generale synode van de Protestantse Kerk in Nederland

Bezoek ook
onze website:
www.pkn.nl/ambt

P.S.: Uw reactie zie ik graag uiterlijk 1 juni 2015 tegemoet.

REACTIES NAAR

synodesecretariaat@pkn.nl
of
Dr. A.J. Plaisier
Postbus 8504
3503 RM Utrecht